

Solidaritet

Schlüters OK - vedtaget:

»Fortsat kamp -nej til 2 års arbejdsfred.«

Så kom mæglingsforslaget i hus med 220.000 jastemmer og 137 nejstemmer. De småforbedringer, der er opnået, er hurtigt oversete:

— dyrtidsreguleringen er fortsat suspenderet. Kompensationen der er opnået, er 1.10 kr. en gang i den 2 årige overenskomstperiode.

— de lavtlønnede indenfor LO, ca. 6% af de 1,3 mill. medlemmer, får 1-3 kr. mere i timen, og kommer op på 50 kr., men selv de får et fald i reallønnen.

— en forringelse af løfteparagraffen indenfor minimallønsområdet, så lønstigning bindes til virksomhedens økonomi og konkurrenceevne

— det vitale problem, arbejdsløsheden, er overhovedet ikke berørt. Der er ikke kommet så meget som 1 times arbejdstidsforkortelse, selvom 35-timers arbejdsuge var et af hovedkravene.

Arbejdsgiverne stemte massivt ja.

Med 96 % af stemmerne. De fik en overenskomst lige efter deres hoved: stram lønpolitik, øget arbejdsløshed, der svækker sammenholdet på arbejdspladserne.

Men det største forbund, SID, og 9 andre forbund, stemte nej. Ikke bare som en politisk protest mod VCQMen og dens politik, som en skuffet Hardy Hansen forsøger at udlægge nej'et i SID. Men fordi, dyrtidsreguleringen stadig er suspenderet og fordi overenskomsten betyder endnu yderligere fald i reallønnen.

Socialdemokratiet har altid påstået, at de var et værn mod den borgerlige nedskæringspolitik, men hvor er påstanden henne i dag,

når LO-toppen direkte anbefaler VCQMmens politik? Sandheden er at LO og Socialdemokratiet støtter den borgerlige regerings politik og selv har banet vejen for den gennem 7 års indkomstpolitik.

VS tror ikke, at ja-flertallet skyldes tilfredshed med mæglingsforslaget. Derimod er mæglingsforslaget kommet igennem ved massiv propaganda fra regeringen, LO-toppen og de fleste af massemedierne om, — at et nej ville undergrave landets økonomi, — at et nej ville betyde en håbløs storkonflikt, som arbejderne aldrig ville vinde.

Oppositionen er styrket!

Men selvom det lykkedes at få et samlet ja — gennem de udemokratiske sammenkædningsregler, så er oppositionen indenfor LO blevet styrket gennem overenskomstforløbet og gennem nej-kampagnerne. 10 forbund sagde nej — og samlet var der næsten dobbelt så mange nejstemmer som ved sidste OK.

VS vil arbejde for, at oppositionen konsolideres og bevares. Nej-forbundene må gå sammen og drøfte konflikter og aktionsmuligheder for de oprindelige krav. Indenfor minimallønsområdet må der organiseres lønkampagner og håndslag på økonomisk støtte til de arbejdspladser, der kommer ud i lønkamp må gives på forkant gennem brancher og lokale tillidsmandsmøder.

Alle arbejdspladser må holde sig klar til at støtte de grupper, som endnu ikke har færdigforhandlet overenskomsten, og som måske kommer ud i konflikt.

Oppositionen styrket;

SID stemte nej

SID-toppen fik et klart nej til mæglingforslaget imod sig. På trods af, at SID havde gjort alt muligt for at sælge de 4% som »den stærkeste solidariske lønpolitik i fagbevægelsens historie« afviste et flertal af medlemmerne denne tågesnak og sagde: Uanset hvad I kalder det, så er resultatet for ringe. — Det medfører reallønsfald, ingen arbejdstidsnedsættelse og ikke flere i arbejde.

SID-toppen troede de havde fået kuet medlemmerne ved at stoppe havnearbejderstrejken, men afstemningen viste, at det ingenlunde er tilfældet. Harmen er stor overfor regeringens og arbejdsgiverforeningens politik, og tilliden til forbundstoppen kan være på et meget lille sted.

Derfor mente et klart flertal, at SID skulle i konflikt. »Lad os slås samlet med åbne strejkekasser og mulighed for sympatiaktioner«, var medlemmernes krav. Det er derfor sørgeligt, at forbundstoppen i første omgang blev reddet på målstregen af statens forligsmænd gennem sammenkædningsreglerne.

ordinært repræsentantskabsmøde med dagsordenen: Hvordan fortsætter vi kampen for kravene? Hvordan kan vi støtte, hvis andre grupper, der ikke har færdigforhandlet overenskomsten, kommer i konflikt? Hvordan støtter vi de lønaktiviteter, der skal igang efter denne minusoverenskomst?

SID-kongres i efteråret

Op til kongressen må oppositionen organisere sig — vi må arbejde på flere fronter. I de fagforeninger, hvor bestyrelsen ikke har stået på en aktiv nejlinje, må der ske udskiftninger. Der er SID-kongres til efteråret og det er vigtigt, at et flertal går imod den nuværende forbundstop og deres jomfrunalske holdning til medlemmer, strejkekasse og konflikt.

Den forbundstop, som først sveg havnearbejderne, dernæst alle SID-medlemmer, må skiftes ud. Disse spørgsmål må allerede rejses på forårsgeneralforsamlingerne for at de delegerede kan få et klart bundet mandat.

Så vil jeg gerne på mine kammeraters og egne vegne sige, at VI KRÆVER MERÈ I LØN!

Hardy Hansen har det med strejkekasserne, som Joakim von And med sin pengetank

Da afstemningsresultatet forelå, burde der være indkaldt til ekstraordinært repræsentantskabsmøde i SID. Det klare nej i forbundet burde tælle højere end hensynet til det udemokratiske overenskomstsystem. Sammenkædningsreglerne er ene og alene udformet for at hindre aktivitet og konflikt for kravene i de forbund, der stemmer nej. SID-toppen burde tvinges til at indkalde til et ekstra-

I det daglige arbejde må vores kontakter og diskussioner mellem arbejdspladser og i fagforeninger vokse sig så stærk, at vi — oppositionen i SID — bliver i stand til at gennemføre en slagkraftig kamplinje og undgå at arbejdspladser bliver isolerede i kampen. Vi skal opbygge et sammenhold og en styrke, der siger spar to til hvad de smarte drenge i arbejdsgiverforeningen kan forestille sig.

Pædagogerne skal ikke kæmpe alene

Flere forbund foran konflikt;

Klar til aktiv støtte

Overenskomsten er ikke slut. Mere end tre forbund står overfor en eventuel konflikt. En konflikt nu, vil uvægerligt blive en konfrontation med DA, VCQM og deres 4% lønramme. Ingen kan kæmpe den kamp alene, en overenskomststrejke vil være hele arbejderklassens mod faldende realløn og stigende arbejdsløshed, — en kamp mod den elendige mæglingsskitse.

Det kræver en samlet indsats

Pædagogisk Kartel har varslet strejke for 10.000 medlemmer. Det er sket efter at et flertal har forkastet mæglingsskitset fra KTU-forhandlingerne. Kravene er; Spræng 4% lønrammen. To løntrin op for de uddannede. Gennemsnittet af lønnen for faglærte til medhjælperne.

Både for Hotel- og Restaurationspersonalets Samvirke og slagteriarbejderne gælder det, at de ikke har været omfattet af den generelle mæglingsskitse for LO-området og formanden for Hotel og Restauration, Bent Moss, mener det muligvis ender op i en konflikt. For slagteriarbejderne er tempoet hovedspørgsmålet. Elendige akkordsatser betyder et umenneskeligt jag for blot at holde en rimelig dagløn.

Betingelserne for en konflikt

Efter at mæglingsforslaget er vedtaget indenfor LO-området, står regeringen stærkere overfor de forbund, der stadig forhandler. Læren fra sidste overenskomst må stå i centrum; Slagteriarbejderne fik ophøjet et elendigt mæglingsforslag til lov i 81 og det på trods af massivt nej i to afstemningsrunder.

Socialrådgiverne var ude i langvarig konflikt på specielle krav for deres område, — bl.a. fordi kravene ikke var de fælles, fik de ikke den tilstrækkelige opbakning fra andre. Også typograferne var i en lang og sej konflikt og var alene for lette at knække.

Derfor er det nødvendigt at nej-forbundene samles om de krav der samler arbejdspladserne; fuld dyrtid, 35 timer og 55 kr. i mindsteløn.

En konflikt har valget mellem at blive smadret i VCQM's benknuser eller brede sig og samle modstanden på arbejdspladserne mod den faldende realløn og stigende arbejdsløshed. Modstanden er der. Over en trediedel af de afgivne stemmer var nej-stemmer, mod mæglingsskitset, og det på trods af fagtoppens anbefaling og havnearbejdernes nederlag.

Der skal ske en koordinering mellem de forbund der står overfor konflikt. Spørgsmålet er; Hvilke faggrupper ta'r det nødvendige initiativ, og får samlet de resterende fag til en diskussion af fælles strejkestøtte, økonomi og agitationsmateriale. Forbund, fagforeninger og arbejdspladser der har stemt nej til mæglingsskitset, må forpligtes på en aktiv støtte, i sidste ende må en konflikt ha' som perspektiv at trække nej-forbundene med.

Georg og Ejberg splitter modstanden:

Man skal høre meget før.....

»Lock-out pædagogerne«. »Det er uforståeligt, at pædagogerne siger nej«. Sådan lød flere udtalelser i pressen i sidste uge. Og de kom ikke — som man skulle tro — fra pædagogernes arbejdsgiver, men fra ... Jørgen Eiberg og Georg Poulsen (HK- og Metalformænd).

De to herrer uddybede deres synspunkter med bl.a. at »pædagogerne og pædagogmedhjælperne som lavest lønnede hører til de grupper, der har fået mest« og »en strejke på pædagogområdet vil ske på bekostning af andre i fagbevægelsen«.

Realiteten er, at arbejdsgivernes »tilbud« til pædagogerne holder sig inden for de snart berømte 4% og derfor også her betyder et real-lønsfald.

De har gjort det før

Nu er det ikke første gang netop de to træder frem med det formål at knække aktive grupper. Ved sidste overenskomst måtte socialrådgiverne holde for, og de offentligt ansatte glemmer ikke, at det var Metalarbejderforbundet, der i sommeren 1982 gik i spidsen for hetzen mod de offentligt ansatte og taktreguleringen.

Ekstra barokt bliver det, når man betænkter, at HK som et af de største kvindeforbund faktisk har interesse i bedre forhold i daginstitutionerne... Når normeringerne skæres ned, når tempoet på institutionerne sættes i vejret, børnene passes dårligere, ja, så rammer det ikke kun pædagogerne.

Men i stedet for at støtte pædagogernes kamp, lader Jørgen Eiberg dem tværtimod i stikken.

Det er oppositionen i de to forbund der må ta' til genmæle og på den måde forberede en solidarisk støtte til en eventuel konflikt på daginstitutionsoverenskomsten. Pædagogernes styrke som fagforening er afgørende for at forhindre de nedskæringer der er lagt i ovnen fra VQOM'erne, men det kræver vores støtte.

Ikke kun pædagogerne

Georg Poulsen fulgte angrebet på pædagogerne op med et angreb på SID. Det er slut med solidariteten med de lavestlønnede, sagde han, fremover til Metal udelukkende satse på sit eget hovedkrav: arbejdstidsnedsættelsen.

Nu er Metal jo ikke det eneste forbund, der

har 35-timers ugen som et hovedkrav. Faktisk er kravet også fremsat af både KAD, HK, SID og pædagogerne. Interessant bliver det så at spørge Georg Poulsen: Hvordan skal 35 timers kravet da gennemføres? Ja, ved forhandlingsbordet indenfor en 4% ramme bliver det ikke. Det kræver kamp og det kræver solidaritet faggrupperne imellem. Så hvad ville være mere naturligt end at udvikle solidariteten gennem en solid støtte til pædagogernes overenskomstkamp, — NU.

Hvor er støtten fra forbundsledelserne til pædagogernes kamp mod VQOM

Med det gør formændene Eiberg og Poulsen ikke. De har indgået nogle elendige overenskomster og deres højtravende udtalelser om solidaritet og solidarisk lønpolitik skal tages med mere end et gran salt. Det rimer nemlig ikke med, at både HK og Metal har accepteret regeringen Schlüters lovindgreb mod dyrtids- og taktreguleringen, dagpengeregler o.s.v. — indgreb, der alle rammer især de lavestlønnede.

Med de holdninger er vi kilometer fra ordentlige overenskomstresultater.

Udgivet af Venstresocialisternes Faglige Landsudvalg, d. 16. 3 -83
Ansvarshavende redaktør: Michael Gad
Sats: LB-Sats ApS